

přípustné. Na tom nemění nic skutečnost v dovolacím spise tvrzená, že řízení bylo podle § 193 c. ř. s. skončeno a že nemohl tudíž žalobce přednésti další skutečnosti, poněvadž připouští a ze spisů vyplývá, že návrh na znovu zahájení řízení podle § 194 c. ř. s. neučinil, a jeho mínění, že by takovémuto návrhu nebylo vyhověno bývalo, není než ničím nedoloženou domněnkou.

Čís. 9990.

Nárok na dodání koupeného zboží, jež bylo kupitelem zapláceno již před zahájením vyrovnání o prodávatelu jmění, jest posuzovati podle § 14 vyr. ř., nikoliv podle § 21 vyr. ř., bylo-li zboží prodátem prodáno jinam již před zahájením vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, R I 353/30).

Žalující firma koupila od žalované firmy zboží a zaplatila předem kupní cenu. O jmění žalované bylo pak zahájeno vyrovnací řízení, jež skončilo přijetím vyrovnání na 40%. Podle tvrzení žalobkyně prodala žalovaná před zahájením vyrovnacího řízení zboží jinam. Žalobě o dodání zboží neb o vrácení kupní ceny pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, maje za to, že tu jde o nárok podle § 21 vyr. ř. a § 44 konk. ř. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y : Odůvodněným jest odvolání podané pro nesprávné právní posouzení, pokud hájí stanovisko, že zažalovaná pohledávka obdržela následkem zahájení řízení vyrovnávacího a následkem potvrzení vyrovnání povahu pohledávky vyrovnávací a tím byla zkrácena o 60%. S názorem prvního soudu, že žalující straně přísluší právo na vyloučení podle § 21 vyr. ř., nelze souhlasiti. K nárokům na vyloučení patří nároky, které by směřovaly k vyloučení z úpadkové podstaty, kdyby byl zahájen úpadek (§ 44 konk. ř.), předmětem vyloučení jsou tudíž věci individuálně určené, které jsou v době zahájení vyrovnacího řízení v opatrování vyrovnacího dlužníka a které mu nepatří a jichž zadržováním se porušuje nárok oprávněného. Tyto předpoklady nejsou v tomto případě splněny. Domněnku prvního soudu, že žalující strana nabyla ke zboží již žalovanou stranou prodanému práva vlastnického, nepovažuje soud odvolací za případnou. Podle obsahu trhové smlouvy mělo býti dodáno zboží promptně franco stanice Ž., splněním byla tudíž pro žalovanou stranu jako prodávající stanice Ž. Tam mělo býti zboží žalovanou stranou odevzdáno (čl. 342 obch. zák.). Teprve odevzdáním v tomto místě bylo by přešlo vlastnictví zboží na žalující stranu. Prohlášení učiněné v P. zástupcem žalované strany zástupci žalobkyně, že prodané zboží jest již pro kupitelku uskladněno v dílnách, nestačí k odevzdání zboží znamením nebo prohlášením (§§ 427, 428 obč. zák.). Nedovoluje jiný výklad než ten, že byla vážně ochotna k dodání; šlo o zjištění, že byla již učiněna opatření připravující dodání. Pro nedo-

statek odevzdání nenabyla žalující strana vlastnického práva k zboží. Také zboží již nebylo v době zahájení vyrovnávacího řízení v držení žalované strany. Vždyť žalující strana tvrdí, že strana žalovaná prodala zboží jinam a že hned na to zažádala o zahájení vyrovnávacího řízení. Tento případ jest posuzovati tak, že jde o dvoustrannou smlouvu (kupní) uzavřenou mezi stranami před zahájením vyrovnacího řízení, která byla žalující stranou zaplacením tržové ceny úplně splněna. Zahájením řízení vyrovnacího a potvrzením vyrovnání proměnil se nárok strany žalující na vzájemné plnění (na dodání zboží) v peněžitou pohledávku podle ustanovení § 14 vyr. ř. Tato peněžitá pohledávka jest pohledávkou vyrovnací, podléhá vyrovnání a může proto žalující strana požadovati jen 40% peněžité hodnoty zboží ke dni zahájení vyrovnávacího řízení. Prvý soud, vycházející z naznačeného nesprávného právního názoru, nezjistil ani tuto peněžitou hodnotu ani splátky, které žalovaná strana plnila. Řízení trpí tudíž vadou uvedenou v § 496 první odstavec čís. 3 c. ř. s., která odůvodňuje rozhodnutí odvolacího soudu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že tu nejde o nárok na vyloučení podle § 21 vyr. ř., a to z toho důvodu, že sporné zboží bylo žalovanou prodáno již před zahájením vyrovnacího řízení, jak stěžovatelka sama tvrdila, nýbrž, že tu jde o nárok na dodání koupeného zboží, jež bylo stěžovatelkou zapláceno již před vyrovnacím řízením, kterýžto nárok jest posuzovati podle § 14 vyr. řádu. Ani v úpadkovém řízení by neplatil § 21 konk. ř., poněvadž kupní smlouva byla stěžovatelkou již splněna a byla by tedy mohla uplatňovati také jen nárok podle § 14 úpadkového řádu. Kdyby nebyla stěžovatelka smlouvu již splnila, mohla si ovšem i ve vyrovnacím řízení použitím § 1052 obč. zák. a § 10 odst. (4) vyr. ř. zjednati totéž přednostní postavení jako kdyby byl býval vyhlášen úpadek na jmění žalované. Z toho důvodu nebylo také zapotřebí pojeti do vyrovnacího řádu ustanovení § 21 konkursního řádu. (viz Bartsch-Pollak komentář k § 8 vyr. ř.). Poněvadž peněžitá hodnota nároku žalobkyně na dodání zboží podle § 14 vyr. ř. dosud nebyla zjištěna, aniž byly zjištěny splátky žalovanou dosud konané, bylo potvrditi napadené usnesení.

Čís. 9991.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Právo na rozluku podle § 17 zák. nelze oděpřiti manželé vinnému rozvodem již proto, že v rozvodovém rozsudku byl jen on uznán vinníkem. Rozhodným jest jen, zda se manželova žádost nepříčí dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, R I 415/30).